MEDEA

MEDEA. (Després de mirar-se a Jàson de dalt baix en silenci) *Oh, monstre de la perversitat, perquè no puc dir-te amb la llengua cap insult més gros per a la teva covardia. ¿Has gosat venir davant nostre, has gosat venir essent el pitjor enemic tant per als déus com per a mi i per a tot el gènere humà? Ah no, això no és pas coratge ni fermesa; venir a mirar, davant per davant, els éssers estimats després d'haver-los perjudicat, sinó el més abominable de tots els vicis humans, el desvergonyiment. Però has fet bé de venir, perquè jo alleugeriré el meu cor injuriant-te i tu patiràs escoltant-me. Primer de tot començaré des del principi. Jo et vaig salvar, com saben tots els grecs que es van embarcar amb tu a la mateixa Argo, quan vas ser enviat com a capdavanter per junyir els braus, que respiraven flames i per sembrar el camp mortífer. I el drac, que sense dormir guardava el velló d'or cobrint-lo amb els seus replecs torts, jo el vaig matar i vaig alçar per a tu la torxa salvadora. Jo mateixa, després de trair el pare i el meu palau, vaig arribar amb tu a Iolcos, al peu del Pèlion, més enamorada que no pas assenyada. Vaig fer mórir Pèlias amb la mort més dolorosa, a mans de les seves filles i et vaig apartar de qualsevol temor I tu, el més pèrfid dels homes, a canvi d'haver rebut aquests beneficis ens has traït i has pres possessió d'un nou llit conjugal, malgrat que tenies fills. Encara si no n'haguessis tingut cap, et seria perdonable que t'enamoressis d'aquest llit. La confiança en els juraments s'ha esvaït i no puc saber si creus que els déus d'abans ja no regnen o bé que han estat establertes unes noves lleis per als homes, perquè tu saps que no m'ets fidel en els juraments.*
(Amb un to amarg) *Ai! Mà dreta meva, que tantes vegades estrenyies i, aquests genolls, com foren abraçats en va per aquest home pèrfid. Tant que n'esperava, i m'ha enganyat.*
Apa! Et demanaré consell com a un amic. ¿Quin profit et penses que en trauré de tu? Amb tot ho faré, perquè amb les meves preguntes semblaràs més malvat ¿On aniré jo
ara? Tal vegada cap al palau del meu pare i cap al meu país, que vaig trair per seguir-te? ¿O bé a casa de les dissortades filles de Pèlias?
M'acollirien bé a casa seva després d'haver-los matat el pare! És que és així: per als de casa, que m'estimarien, m'he fet odiosa i els qui no havia de fer mal els tinc com enemics per complaure't. (Sarcàsticament) *Així, en recompensa, per a moltes dones de 1'Hèl·lada, tu m'has fet feliç. És clar, en tu tinc un espòs admirable i fidel, infeliç de mi, si vaig a l'exili expulsada d'aquest país, sola i amb els fills abandonats. Un retret preciós per a un espòs novell, que li vagin a captar els fills i jo, que et vaig salvar! Oh Zeus! ¿Per què vas concedir als humans mètodes clars per a distingir l'or fals i en canvi cap senyal natural en el cos dels homes per a saber quin es pervers?*

Medea d'Eurípides